

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CARL OTTO LENZ

της 8ης Φεβρουαρίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο
171 της Συνθήκης ΕΟΚ.

1. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή άσκησε προσφυγή λόγω της μη εκτελέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86¹. Στην εν λόγω διαδικασία λόγω παραβάσεως το Δικαστήριο αποφάσισε: «Η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει μέσα στις προβλεπόμενες προθεσμίες τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 78/659/ΕΟΚ² του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1978, περί της ποιότητας των γλυκών υδάτων που έχουν ανάγκη προστασίας ή βελτιώσεως για τη διατήρηση της ζωής των ιχθύων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.»

— να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

3. Η Επιτροπή παραπέμπει στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία, ακόμη κι αν το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν ορίζει προθεσμία, εντός της οποίας πρέπει η απόφαση να εκτελεστεί, το συμφέρον για ανυπέροθη και ενιαία εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου απαιτεί η εν λόγω εκτέλεση να πραγματοποιείται αμέσως και να ολοκληρώνεται εντός όσο το δυνατό συντομότερης προθεσμίας³.

2. Η Επιτροπή ζητεί

— να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας όλα τα μέτρα που απορρέουν από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1988, σ. 3995), παρέβη τις

4. Μετά από την ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ των διαδίκων, η οποία απέβλεπε στην εκτέλεση της αποφάσεως, η Επιτροπή κίνησε στις 15 Μαΐου 1990 την παρούσα διαδικασία λόγω παραβάσεως. Στις 31 Ιουλίου 1991 εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία έθεσε προθεσμία δύο μηνών για την εξαφάνιση της παραβάσεως.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση 322/86 (Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1988, σ. 3995).

2 — Οδηγία 78/659/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 172).

3 — Απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1993 στην υπόθεση C-101/91 (Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1993, σ. I-191, σκέψη 20).

5. Στις 25 Ιανουαρίου 1992, η Ιταλική Δημοκρατία εξέδωσε το Decreto legislativo αριθ. 130 (νομοθετικό διάταγμα)⁴ για την εφαρμογή της οδηγίας. Με το νομοθετικό διάταγμα οι περιφέρειες δικαιούνται και υποχρεούνται να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 της οδηγίας 78/659/ΕΟΚ.

διαδικασία είχε η Ιταλική Δημοκρατία συμμορφωθεί πλήρως προς την κατά το άρθρο 4 της οδηγίας υποχρέωση καθορισμού και την κατά το άρθρο 5 της οδηγίας υποχρέωση καταρτίσεως προγραμμάτων. Επειδή οι υποχρεώσεις αυτές αποτελούσαν επίσης αντικείμενο της αποφάσεως στην υπόθεση 322/86⁵, η μη εκπλήρωσή τους αποτελεί ταυτόχρονα μη εκτέλεση της αποφάσεως.

6. Η Επιτροπή έκρινε το Decreto legislativo ανεπαρκές και για τον λόγο αυτό άσκησε προσφυγή λόγω παραβάσεως στις 18 Μαΐου 1993. Ούτε στο τέλος της έγγραφης διαδικασίας ούτε κατά την προφορική

7. Η Ιταλική Κυβέρνηση δεν το αμφισβητεί. Επομένως, προτείνω τα αιτήματα της Επιτροπής να γίνουν δεκτά.

4 — Suppl. ord. Nr. 34 εις GURI Nr. 41 της 19ης Φεβρουαρίου 1992, διορθωτικό εις GURI Nr. 121 της 25ης Μαΐου 1992 και Nr. 175 της 27ης Ιουλίου 1992.

5 — Βλ. απόφαση στην υπόθεση 322/86 (όπως ανωτέρω, σκέψη 6).